

som om Vorherre havde afpasset Vejret netop efter de oprørske Skibberupperes Behov.

Dersom Regnmangelen endnu varede ved mange Dage, kunde der frygtes for en formelig Misvækst i denne Del af Sognet; og det var ikke alle Vejlbønder, der sad saa trygt i deres Gaarde, som deres ny Stuehuse og høje Lader lod formode. Hin frygtelige Ildebrandsnat havde røkket ved adskilliges Velfærd, ligesom den ikke var helt uden Skyld i den Sindets Fortrykthed og let vakte Modløshed, der hidtil havde gjort dem til saa viljeløse Redskaber i Provstens Hænder. Det var, som om de bestandig gik og rugede over Mindet om det røde Flammehav, der i Løbet af et Par Timer havde forvandlet deres By og al deres rørlige Ejendom til en rygende Brandtomt, hvorover kun Husenes nøgne Skorstensmure og Havernes forkullede Træstammer spøgelseagtigt ragede op. Det var, som om de endnu bestandig saae for sig de Dynger af døde og forbrændte Kroppe af Heste, Køer og Svin, de Bunker af sønderbrudt Bohave og sodede Bjælker, hele denné Mødding af Lig, Skrammel og Aske, hvorover Solen Morgenen efter kastede sine Straaler.

Omme bag sin Disk færdedes Købmand Villing med spidsede Øren for at følge de forskellige, halvhøje Samtaler, der førtes mellem Bønderne rundt om i Lokalet; og hans Knæ blev ganske bløde under ham, hver Gang han mente at høre Væver Hansens Navn nævne. Alligevel forsømte hverken han eller hans Kone, der imidlertid havde aabenbåret sig i Butikken i lyserød, nystroget Sirtses Kjole, at skotte Forretningen og drage Fordel af de mange Menneskers Tilstedeværelse. Gennem det dumpe Mudder af tunge Støvler, Træsko og Menneskestemmer hørtes bestandig enten Villings Kommandoraab til den fortunlede Butiksdreng: „Ludvig! En Mellemskraa til Hans Olsen — af bedste Sort, fineste Kvalitet! Og et Pund Kandis! Men fuldt Maal, forstaar du! Ikke noget Kniberi til